

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: [REDACTED], zastoupena Mgr. Robertem Cholenským, advokátem se sídlem Bolzanova 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví** se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová s.r.o., se sídlem 1. pluku 206/7, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1.12.2010, č.j. 58804/2010-7/PRO

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1.12.2010 čj: 58804/2010-7/PRO, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.10.2010 čj: 58804/2010-3/PRO o odmítnutí žádosti žalobkyně ze dne 5.10.2010 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

V žalobě žalobkyně uvedla, že požádala o poskytnutí informace, a to „kompletní právní analýzy, kterou si Ministerstvo zdravotnictví nechalo zpracovat ohledně možné právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma“, tato žádost byla odmítnuta s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně má za to, že uvedené právní ustanovení chrání správní orgány pouze před nutností poskytovat informace, které dosud nemají, nikoli však ty, se kterými již disponují. Vyplývá to jednak z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovením § 2 odst. 4 do zákona č. 106/1999 Sb. vloženo, vyplývá to i z judikatury k danému ustanovení. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 sp.zn. 1 As 28/2010. Podle uvedeného rozsudku dotazem na názor ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je žádost směřující ke zjištění názoru povinného na žadatelem formulovaný předmět dotazu, aniž by byl výsledkem nebo podkladem činnosti povinného. Právní analýza, o kterou žalobkyně požádala, je podkladem pro činnost povinného subjektu, což je zřejmé i z napadeného rozhodnutí. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1990 Sb. se vztahuje na informace, které dosud nevznikly, nikoliv na ty již vzniklé. Obdobný závěr vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kde se výslovně uvádí, že povinný subjekt nemůže být nucen na základě své informační povinnosti k vypracování určitých materiálů, pokud však již určitý dokument vypracoval, má tedy informace k dispozici, je povinen je poskytnout. Žalobkyně nežadá o vypracování analýzy, pouze o poskytnutí dokumentu, který již ministerstvo má k dispozici. Žalobkyně nepožadovala na ministerstvu jeho právní názor či hodnocení v konkrétní právní kauze, nežádala ani o poskytnutí právní pomoci, požadovala jen poskytnutí nezávislé analýzy, kterou si ministerstvo nechalo zpracovat jako podkladový materiál, resp. pracovní nástroj pro svoji činnost. Osoby, kterých se analýza týká, by měly mít právo dozvědět se, jaké právní následky mohou být spojeny s jejich volbou a jednáním, zejména jestliže takovými informacemi disponuje veřejný orgán. Požadovaná právní analýza byla zpracována externím subjektem při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů, veřejnost má legitimní zájem na kontrole nakládání s těmito prostředky. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí Ministerstvo zdravotnictví ze dne 13.10.2010 zrušil a žalobkyni nahradil náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobkyní uváděná argumentace, že ministerstvo odmítlo poskytnout informaci z titulu, že se jedná o podklad, je nesprávnou interpretací názoru žalovaného. Žalovaný požadovanou informaci odmítl nikoliv proto, že se jedná o podklad o budoucí výstup či pro vydání nějakého rozhodnutí, nýbrž proto, že se nejedná o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., a to s přihlédnutím k působnosti povinného subjektu. Podstatou požadovaného právního výkladu nejsou žalovaným shromažďované podklady vyplývající z jeho zákonem stanovené působnosti, nýbrž pouhý výklad možné trestněprávní odpovědnosti porodních asistentek. Tyto podklady stěží mohou vyústit v jakémkoliv rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, protože ministerstvo není orgánem činným v trestním řízení. Skutečnost, že nějaký výklad právních předpisů existuje, nic nemění na tom, že požadovaná informace není informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Zdůraznil, že k výkladu právních předpisů či k poskytování právních služeb jsou určeni advokáti či jiní profesionálové v oblasti práva. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí podané žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 4.2.2014 zástupkyně žalobkyně zdůraznila argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu a důvodovou zprávou, problematika

domácích porodů je problematikou aktuální, jestliže analýza byla zpracována za veřejné prostředky, měla být žalobkyni poskytnuta. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhla zamítnutí žaloby, neboť zákon o informacích se na předmětnou analýzu nevztahuje, bylo aplikováno ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích, za této situace nebylo nutno zkoumat, zda by případně platily jiné výluky tímto zákonem upravené.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že podáním ze dne 6.10.2010 požádala žalobkyně s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. o poskytnutí kompletní právní analýzy, kterou si Ministerstvo zdravotnictví nechalo zpracovat ohledně možné právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma.

Rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 13.10.2010 čj: 58804/2010-3/PRO bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobkyně se odmítá. V odůvodnění správní orgán odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., poukázal na ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého vyplývá kompetence Ministerstva zdravotnictví a v této souvislosti poukázalo na rozsudek Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě, ze kterých vyplývá, že povinný subjekt může požadovat jen takové informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu. Obdobně to vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 s tím, že povinný subjekt nemůže být nucen na základě informační povinnosti vypracování požadovaných materiálů. Požadovaná analýza byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu ministerstva, tento výklad neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti Ministerstva zdravotnictví jako povinného subjektu. Navíc nelze vyloučit, že analýzu lze považovat za autorské dílo, k němuž majetková práva vykonává příslušná advokátní kancelář.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém namítla, že požaduje informace, které má již úřad ve zpracované formě k dispozici, navíc byl zpracován externím subjektem za veřejné finanční prostředky a analýza se dotýká zájmu osob, o kterých pojednává. Proto trvá na poskytnutí požadované analýzy.

O rozkladu žalobkyně rozhodl ministr zdravotnictví žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad se zamítá. V odůvodnění uvedl, že právní závěr ministerstva, že poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., se netýká informací obsahujících právní výklady, považuje ministr za správný. Nesdílí názor žadatelky, že judikatura, na kterou prvostupňový správní orgán odkazuje, se týká jen případů, kdy požadovanou informaci povinný subjekt nemá. Režim zákona č. 106/1999 Sb. se netýká nových informací či názorů a právních výkladů, neboť právní analýza, podkladová výkladová stanoviska či obdobné názory jsou ve své podstatě pracovními nástroji či určitou metodou práce. Samotná skutečnost, že analýza byla zpracována externím subjektem a uhrazena z veřejných zdrojů nemůže být argumentem, který prolamuje závěr o tom, že na poskytování požadované informace nelze vztáhnout zákon č. 106/1999 Sb. Požadovaná právní analýza není zákonem svěřenou a uloženou kompetencí Ministerstva zdravotnictví. K tomu je třeba obracet se na advokáty, soudy apod. Žadatelka nemá právo na právní názor na určitý problém, přitom rozhodnou je otázka povahy požadované informace. Ministerstvo může informaci získat i s využitím veřejných prostředků, stále se bude jednat o právní názor, na jehož poskytnutí právo na svobodný přístup k informacím nedopadá. Analýza byla pořízena pro vnitřní potřebu, ministerstvo nemá

povinnost vykládat trestněprávní předpisy nebo poskytovat bezplatný právní servis, pokud je třeba, jsou zde subjekty, které jsou určeny k poskytování právní pomoci.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4.2.2014 č.j. 11 A 6/2011-30 byla žaloba žalobkyně zamítnuta, když Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobkyní požadovaná právní analýza, zpracována advokátní kanceláří, není výsledkem činnosti povinného subjektu (žalovaného) a nebylo prokázáno, že by byla podkladem pro jeho konkrétní činnost. Požadovaná analýza byla zpracována soukromoprávním subjektem, který není v postavení povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb.

Proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 55/2014-33 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.2.2014 č.j. 11 A 6/2011-30 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že přisvědčuje názoru Městského soudu v Praze o tom, že žádost o předmětnou právní analýzu nepředstavovala dotaz na názor správního orgánu, který by byl z povinnosti poskytovat informace vyloučen na základě § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž poukázal na právní názor, který byl vyjádřen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19.10.2011 č.j. 1As 107/2011-70, ve kterém se Nejvyšší správní soud uvedeným ustanovením podrobně zabýval. Ve zrušujícím rozsudku v této věci ze dne 11.12.2014 se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, o tom, že za situace, kdy nebyla informace zpracována žalovaným, nýbrž jiným soukromoprávním subjektem, nejednalo se o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud poukázal na výklad pojmu „působnosti“, který byl vyjádřen v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014 č.j. 8 As 55/2012-62, ve kterém rozšířený senát uzavřel, že působnost povinných subjektů je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoliv zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Pokud byla předmětná právní analýza pořízena za účelem plnění oznamovací povinnosti podle trestního řádu, je nutno vzhledem k širokému výkladu působnosti povinného subjektu, který byl proveden rozšířeným senátem ve výše uvedeném rozsudku, uzavřít, že tato právní analýza se vztahovala k činnosti žalovaného, resp. k jeho působnosti. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dále uvedl, že skutečnost, že informaci zpracoval odlišný subjekt od subjektu povinného, vede k omezení práva na informace a k odmítnutí žádosti za situace, kdy by poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Nejvyšší správní soud poukázal na ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). Z něhož vyplývá, že k užití díla nad rámec účelu vyplývajícímu ze smlouvy je objednatel oprávněn pouze na základě licenční smlouvy, nevyplývá-li ze zákona jinak. Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba doplnit dokazování o dílo, popř. licenční smlouvu s tím, že je třeba posoudit, zda žalovaný byl oprávněn požadovanou právní analýzu žalobkyni poskytnout, aniž by porušil autorská práva jejího zpracovatele.

Městský soud v Praze doplnil spisový materiál o smlouvu, na jejímž základě byla předmětná právní analýza zpracována, a to o „Smlouvu o poskytování právních služeb“ ze dne 26.3.2008, kterou Ministerstvo zdravotnictví uzavřelo s JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem Advokátní kanceláře Němec, Bláha & Navrátilová s.r.o. S přihlédnutím k rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č.j. 8 As 55/2012-62 (dostupný na www.nssoud.cz) o postavení osob, kterých se v řízení o žalobách podle zákona č. 106/1999 Sb., informace týká, vyrozuměl soud uvedenou advokátní kancelář,

resp. jmenovaného advokáta o probíhajícím řízení s poučením o možnosti uplatnit právo osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s.ř.s. Uvedená advokátní kancelář právo osoby zúčastněné na řízení uplatnila. Ve vyjádření k podané žalobě osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se neztotožňuje s názorem, že poskytnutí dané informace spadá do působnosti žalovaného. Právní analýza se týká výkladu možné trestně právní odpovědnosti porodních asistentek a byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu žalovaného správního orgánu. Neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti žalovaného jako povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Právní analýza neobsahuje žádné informace o činnosti žalovaného, popř. o výsledcích jeho činnosti. Zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví, že mají být poskytnuty ostatním subjektům na jejich žádost všechny informace, které byly pořízeny z veřejných zdrojů. Podle smlouvy nebyl žalovaný oprávněn analýzu poskytnout žalobkyni ani jiným dalším třetím osobám. Právní analýza je autorským dílem podle zákona č. 121/2002 Sb., autorský zákon, k němuž vykonává majetková práva advokátní kancelář. Analýza je výsledkem duševní činnosti advokátní kanceláře, byla zpracována pouze pro vnitřní potřebu žalovaného, nejedná se o právní názor žalovaného, jde o právní názor třetí osoby, na jehož poskytnutí právo na svobodný přístup k informacím nedopadá. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je nutno vykládat, tak, že dopadá na objektivně existující informace, které jsou k dispozici povinného subjektu a jejichž obsahem je vyjádření názoru povinného subjektu na určitou věc. Právní analýza nevyjadřuje názor povinného subjektu, ale názor advokátní kanceláře. Právo na informace není bezbřehé, lze ho omezit zákonem, v neposlední řadě i zákonem na ochranu autorských práv.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 9.6.2005 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobkyně s odkazem na odborný článek argumentoval ustanovením § 30 a § 34 autorského zákona, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že požadovaná informace měla být žalobkyni, která je současně advokátkou a bloggerkou, která se zabývá i domácími porody, měla být poskytnuta. Žalovaný správní orgán s odkazem na písemné vyjádření k žalobě poukázal na to, že předmětná analýza je chráněna autorským zákonem, v rámci řízení o žádosti o informaci nepřísluší správnímu orgánu autorský zákon vykládat a posuzovat případné využití požadované informace. Zástupce osoby zúčastněné na řízení s odkazem na písemné vyjádření zdůraznil, že předmětná analýza je chráněna autorským právem, byla zpracována výlučně pro vnitřní potřebu žalovaného.

Městský soud v Praze se znovu zabýval důvodností podané žaloby, a to jak z hlediska námitek v žalobě uvedených, tak z hlediska závěru, které vyjádřil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, neboť je tímto rozsudkem soud vázán.

Žalobkyně v žalobě s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 sp.zn. 1 As 28/2010 namítala, že nejsou dány důvody pro to, aby její žádosti o poskytnutí informace, poskytnutí právní analýzy, nebylo vyhověno. Tento materiál má žalovaný správní orgán k dispozici, nechalo si ho zpracovat jako podkladový materiál, resp. pracovní nástroj pro svoji činnost. V této věci je nesporné, že právní analýza, jejíž ho vydání se žalobkyně domáhala, byla zpracována, existuje a žalovaný správní orgán měl tuto právní analýzu ve své dispozici. Výlučka z práva na informace obsažená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., na předmětnou právní analýzu nedopadá.

Pokud jde o otázku, zda se požadovaná právní analýza vztahovala k působnosti žalovaného správního orgánu podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., lze odkázat na

odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014 č.j. 3 As 55/2014-33, z něhož vyplývá, že Nejvyšší správní soud dospěl (s přihlédnutím k právnímu názoru vyjádřenému v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014 č.j. 8 As 55/2012-62), že působnost povinných subjektů je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoliv zúžit nějakou oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Protože analýza byla pořízena za účelem plnění oznamovací povinnosti, která je v § 8 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, uložena všem státním orgánům, Nejvyšší správní soud uzavřel, že se předmětná právní analýza vztahovala k činnosti žalovaného, resp. k jeho působnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Jestliže si žalovaný objednal zpracování informace v souvislosti s výkonem své působnosti, ta mu byla advokátní kanceláří skutečně poskytnuta, žalovaný byl oprávněn tuto informaci při své činnosti využívat, je nutno uzavřít, že požadovaná právní analýza spadala do věcného rozsahu informací poskytovaných podle zákonů č. 106/1999 Sb. Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu je městský soud vázán. Lze tedy přisvědčit žalobkyni, že předmětná analýza byla zpracována, žalovaný ji měl k dispozici a byla zpracována v rámci působnosti žalovaného.

Ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014 pak vyplývá, že skutečnost, že informaci zpracoval odlišný subjekt od subjektu povinného, vede k omezení práva na informace za situace, kdy by poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Městský soud v Praze se proto zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro odmítnutí žádosti žalobkyně podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

Z „Smlouvy o poskytování právních služeb“ ze dne 26.3.2008 je zřejmé, že žalovaný a JUDr. Jaromír Bláha uzavřeli smlouvu o poskytování právních služeb, které zahrnují komplexní právní zastoupení žalovaného správního orgánu v řízeních před soudem, zastupování v rozhodčích řízeních, zastupování při výkonu rozhodnutí a dále zpracování právních stanovisek, doporučení a posouzení, poskytování právních porad a konzultací. Na základě této smlouvy byla zpracována předmětná právní analýza.

Podle § 61 odst. 1 autorského zákona je-li dílo autorem vytvořeno na základě smlouvy o dílo (dílo vytvořené na objednávku), platí, že autor poskytl licenci k účelu vyplývajícímu ze smlouvy, není-li sjednáno jinak. K užití díla nad rámec takového účelu je objednatel oprávněn pouze na základě licenční smlouvy, nevyplývá-li z tohoto zákona jinak. Z uvedeného ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vyplývá, že v případě, kdy autor (zde advokátní kancelář) vytvoří dílo na základě objednávky, je nutno vycházet z toho, že poskytl objednateli oprávnění užívat toto dílo k účelu vyplývajícímu ze smlouvy, není-li sjednáno jinak. To znamená, že k tomu, aby bylo dílo použito k jinému účelu, než je účel, který vyplývá ze smlouvy, musí tak být slovně sjednáno. Ze smlouvy o poskytnutí právních služeb ze dne 23.6.2008 vyplývá, že advokátní kancelář zpracovala právní analýzu pro potřeby žalovaného správního orgánu, což byl také důvod pro uzavření smlouvy o poskytování právních služeb. Účelem, vyplývajícím ze smlouvy, je potřeba žalovaného k poskytnutí právních služeb a právní pomoci ze strany smluvního partnera. Z obsahu uzavřené smlouvy nevyplývá, že by žalovaný jako objednatel právních služeb byl oprávněn poskytovat výsledky činnosti advokátní kanceláře jiným osobám, a to právě proto, že výslovně není sjednáno jinak. Z ustanovení § 61 odst. 1 věta druhá autorského zákona pak vyplývá, že k užití díla nad rámec takového účelu (účelu vyplývajícímu ze smlouvy) je objednatel oprávněn pouze na základě licenční smlouvy, nevyplývá-li z tohoto zákona jinak. V daném případě licenční smlouva,

kteřá by žalovaný správní orgán jako objednatel opravňovala užít dílo (právní analýzu) nad rámec účelu, který vyplývá ze smlouvy, uzavřena nebyla. Podle názoru soudu pak ani z autorského zákona jinak nevyplývá.

Zástupce žalobkyně při ústním jednání dne 9.6.2015 namítal, že mělo být postupováno podle § 30, popř. § 34 autorského zákona, které umožňují užít díla (právní analýzy) žalobkyní, proto jí měla být právní analýza poskytnuta. Tyto námitky byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s.ř.s.), nicméně soud v této věci, s přihlédnutím ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, považuje za vhodné nad rámec žaloby uvést následující.

Podle § 30 odst. 1 autorského zákona se za užití díla podle tohoto zákona nepovažuje užití pro osobní potřebu fyzické osoby, jehož účelem není dosažení přímého, nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, nestanoví-li tento zákon jinak. Z uvedeného ustanovení vyplývá oprávnění fyzické osoby užívat dílo pro svoji osobní potřebu. Uvedené oprávnění zahrnuje pouze oprávnění fyzické osoby užívat dílo pro svoji osobní potřebu, nezahrnuje povinnost subjektu, který má k dispozici dílo, fyzické osobě za účelem užití pro osobní potřebu toto dílo předat. Z uvedeného vyplývá, že oprávnění fyzické osoby, které je zakotveno v ustanovení § 30 odst. 1 autorského zákona se může vztahovat pouze k takovým dílům, které má jejich fyzická osoba ve své dispozici, protože jinak by pro svoji osobní potřebu takové dílo užívat nemohla. O tom, že by byl subjekt, který má dílo ve své dispozici, povinen k žádosti kohokoliv toto dílo poskytnout jinému subjektu ustanovení § 30 odst. 1 autorského zákona nehovoří. Obdobně to platí o ustanovení § 30 odst. 2 autorského zákona, podle něhož do práva autorského nezasahuje ten, kdo pro svou osobní potřebu zhotoví záznam, rozmnoženinu nebo napodobeninu díla. Je zřejmé, že zhotovení záznamu, rozmnoženiny nebo napodobeniny díla lze bez porušení autorského práva akceptovat jen v případech, kdy určitý subjekt zhotoví záznam, rozmnoženinu nebo napodobeninu díla pro svoji osobní potřebu. Žalobkyně však požaduje, aby žalovaný správní orgán vyhotovil rozmnoženinu díla (právní analýzy) nikoliv pro svoji osobní, resp. služební potřebu, nýbrž aby jí zhotovil pro potřebu jiného subjektu, pro žalobkyni. Lze shrnout, že ustanovení § 30 odst. 1 a odst. 2 autorského zákona řeší otázku užívání díla pro osobní potřebu („osobní“ potřeba nasvědčuje výkladu, že jde o osobní potřebu fyzické osoby), neumožňuje subjektu, který si objednal zpracování díla, předávat toto dílo bez souhlasu autora dalším fyzickým osobám, byť pro využití pro jejich osobní potřebu.

To, co bylo výše uvedeno, platí obdobně o možném postupu podle § 34 autorského zákona. Také toto ustanovení upravuje otázku užívání autorského díla, neřeší otázku, zda určitý subjekt, který má dílo ve své dispozici (zde žalovaný) je povinen předat toto dílo jiným osobám. Tento závěr vyplývá již z úvodu uvedeného ustanovení, podle něhož: „ Do práva autorského nezasahuje ten, kdo užije... „. Již z této uvozovací části ustanovení je patrné, že jde o otázku užívání autorského díla, nikoliv o otázku, zda je určitý subjekt, který disponuje autorským dílem, povinen tomu, kdo hodlá autorské dílo užít pro účely uvedené v tomto právním ustanovení, předat do jeho dispozice. Lze jen poznamenat, že žalobkyně si protiřečí, jestliže na jednu stranu tvrdí, že má právo užívat dílo pro osobní potřebu, současně na straně druhé poukazuje na to, že je bloggerkou, která se zabývá i problematikou domácích porodů, proto má právo na užití autorského díla pro tyto účely (tedy nikoli pro svoji osobní potřebu).

Pokud žalobkyně v podané žalobě uvedla, že osoby, kterých se analýza dotýká, by měly mít právo se dozvědět, jaké právní následky mohou být spojeny s jejich volbou a jednáním, je

nutno uvést, že důvody, proč je uplatněn požadavek na poskytnutí informace jsou nerozhodné, nejde o hledisko, které by při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí informace či nikoliv, bylo potřeba posuzovat. Je nutno zdůraznit, že požadovaná analýza je právní analýzou jedné advokátní kanceláře, tato analýza je zcela nezávazná, vůbec to neznámá, že by v případě, byla-li by posuzována trestní odpovědnost určité osoby, příslušné orgány činné v trestním řízení měly právní názor odlišný. Rozhodně tedy nejde o dokument, který by vylučoval zcela samostatné právní posouzení a hodnocení, pokud by nastala situace, kdy by tak činily příslušné orgány státu. Úvahu, kterou žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí ke třetí námitce rozkladu žalobkyně, považuje soud za dostatečnou, protože reaguje na obsah této námítky.

Pokud žalobkyně poukazovala na to, že požadovaná analýza byla zpracována za úplaty při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů a veřejnost má legitimní zájem na kontrole nakládání s těmito prostředky, jde o námitku, která s předmětem řízení bezprostředně nesouvisí. Ze samotné skutečnosti, že předmětná analýza byla zpracována při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů automaticky neznámá, že jde o materiál, který podléhá zákonu č. 106/1999 Sb. Zájem veřejnosti na kontrole nakládání s prostředky z veřejných zdrojů je zájmem odlišným od předmětu řízení, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím. Povinnost poskytovat informace podle zákona č.106/1999 Sb. není povinností neomezenou, zákon proto stanoví výluky z informační povinnosti. Soud s odkazem na výše uvedené, má za to, že tato výlučka je v této věci dána podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2015

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová